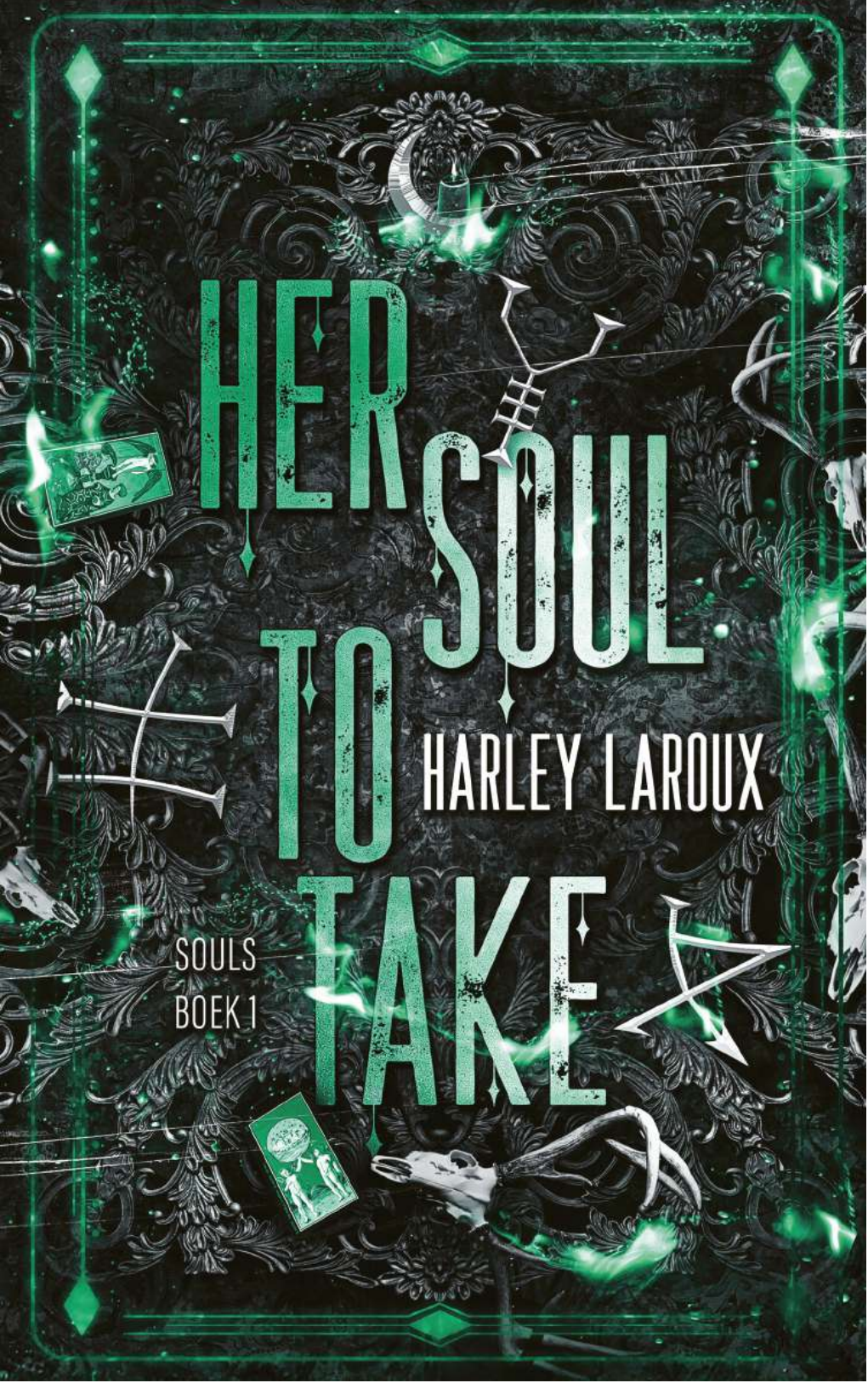

HER SOUL TO TAKE

HARLEY LAROUX

SOULS
BOEK 1

HOOFDSTUK EEN

Leon

‘**E**r is bloed vergoten in Zijn naam. Het is wakker.’
Ik had de beroering al gevoeld voordat hij het aankondigde. Verdomde stervelingen die altijd het voor de hand liggende zeggen, alsof ik de grond niet kon voelen trillen en de oude wortels zich niet kon voelen aanspannen – aanspánnen, als een lichaam dat zich voorbereidt om geslagen te worden. Alsof ik de fluisteringen niet kon horen die luider werden in het donker, met ranken van oude, onbegrijpelijke gedachten die zich uitstrekten en naar kwetsbare plekken zochten.

Het beton om me heen – dat me levend begroef – kon de verstoring niet verbergen. Ik had geen behoefte aan een Kent die hier pompeus binnenstapte en verklaringen kwam afleggen alsof ik moest kruipen bij het nieuws. Zittend in kleermakerszit in mijn ellendige bindcirkel en mijn nagels scherpend aan de betonnen vloer wierp ik hem nauwelijks een blik toe toen hij de kamer binnenkwam met zijn trawanten op sleeptouw. Bij zijn verklaring gromde ik alleen maar, wat hem nauwelijks tevreden leek te stellen.

‘Heb je me gehoord, demon?’ snauwde hij en zijn vingers spanden zich om het leren oppervlak van zijn *grimoire*. Dat verdomde versleten boek had hij altijd in zijn greep, als de hamer die hij boven mijn hoofd geheven hield. Een niet-

magische man als Kent kon me niet in bedwang houden zonder zijn spreukenboekje.

‘Ik heb je gehoord.’ Ik zuchtte zwaar en leunde achterover zodat ik met mijn nagels op de vloer kon tikken. ‘Vergeef me dat ik niet sta te springen van vreugde, Kenny-boy. Het feit dat jij je hier zit te verkneukelen over je oude God die Zijn ledematen uitstrekt, zegt me alleen dat Het nog niet wakker genoeg is om je al die heerlijke macht te geven die je zoekt.’

Zijn uitdrukking werd gevaarlijk donkerder en ik wist dat ik op het randje balanceerde van hem verleiden om me pijn te doen.

Gevangenschap was zo eindeloos saai dat het een echte kick was geworden om te zien hoe hard ik mijn meester kon uitdagen voordat er pijn op zou volgen.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dus je bent hier met een opdracht. Je bent hier om me een taakje uit te laten voeren voordat je me weer in het donker opsluit. Spannend.’

Kents knokkels waren wit geworden. Hij had een zekere aristocratische uitstraling; hij zou zich net zo thuis hebben gevoeld in victoriaans Londen als tussen de zakelijke elite van Seattle. Donkergrijs pak, een subtiel krijtstreep patroon op zijn zwarte stropdas, perfect geknipt en gekamd grijs haar. Hij was net zo grauw als de bewolkte hemel van Washington en net zo onvoorspelbaar in zijn stemmingen.

‘Ik zou je krachten sparen voor het werk dat op je wacht, demon,’ zei hij met scherpe stem en nauwelijks ingehouden woede. ‘In plaats van ze te verspillen aan die kleinzielige tong van je. Tenzij je wilt dat ik hem er weer uit ruk?’

Een van de in wit geklede figuren achter hem gniffelde en ik keek boos, maar hield mijn mond. Kent had ze de mantels en de hertenschedelmaskers laten dragen, maar ik wist dat de twee gezichtsloze wezens die hem hier beneden vergezelden zijn volwassen gebroed waren. Victoria, die rook naar bittere, kunstmatige vanillegeur en alle chemicaliën in haar make-up. En Jeremiah, die stonk naar goedkope bodyspray en haargel.

‘Vanavond, om middernacht, ga je naar Westchurch Cemetery. Je doet dat geruisloos en zorgt ervoor dat niemand je onderweg opmerkt. Zoek daar het graf van Marcus Kynes.

Graaf zijn lichaam op en vul het graf. Breng zijn lichaam vervolgens naar White Pine. Is dat begrepen?’

Ik hield van mijn tong in mijn mond. Een nieuwe laten groeien was niet leuk. ‘Begrepen.’

Er was geen klok in dat ellendige kamertje, maar ik voelde middernacht toch aankomen. De wereld veranderde een beetje en kwam net iets dichterbij de grens die haar scheidde van Hemel en Hel. Middernacht gaf me altijd een goed gevoel, net als het eindelijk strekken van mijn benen en het verlaten van de bindcirkel.

Kent hield me zo vaak in die cirkel dat hij hem in de vloer had laten kerven. Net als zijn vader en grootvader voor hem was Kent bang dat als hij me uit zijn dienst zou ontheffen wanneer hij me niet direct nodig had, ik op de een of andere manier voor altijd aan hem zou ontsnappen. Een mooie gedachte, maar met een onwaarschijnlijke uitkomst. Kent had het grimoire, de enige overgebleven vermelding van mijn naam op Aarde. Alleen hij kon me daardoor oproepen.

Ik denk dat hij ook bang was dat ik, door mijn grote haat voor hem, de regels zou ombuigen en wraak zou nemen door hem en zijn hele familie te vermoorden nadat ik uit zijn dienst was ontslagen. Nogmaals, een mooie gedachte met een veel waarschijnlijker uitkomst. Ik zou de toorn van mijn superieuren in de Hel riskeren als dat betekende dat ik deze hele familie zou kunnen vernietigen.

Maar het was meer dan een eeuw geleden, en al die tijd was ik in dienst geweest van de familie Hadleigh. Het was indrukwekkend, eerlijk gezegd – niemand anders was er ooit in geslaagd om me zo lang gevangen te houden zonder het leven te laten. Er was een goede reden dat er nog maar één vermelding van mijn naam was. Oproepers door de jaren heen hadden snel geleerd dat ik niet makkelijk te commanderen was en vonden het dus beter om me niet op te roepen.

Ik had een spoor van dode magiërs in mijn kielzog achtergelaten en stond te popelen er nog een paar aan toe te voegen.

De nacht was koud en mistig en dauw drupte van de dennen. Westchurch Cemetery was omgeven door bomen en bijna onzichtbaar vanaf de rustige weg die erlangs liep. Rijen grafstenen, sommige meer dan een eeuw oud, omzoomden het brede, niet onderhouden gazon. Het duurde niet lang voor ik Marcus vond. Zijn graf was pas gevuld. Een platte, eenvoudige grafsteen markeerde zijn rustplaats.

Marcus Kynes. Eenentwintig jaar oud. Het ‘vergoten bloed’ dat de God van Hadleigh had gewekt. Vreemd dat Marcus überhaupt begraven was. Een offer moest in de kathedraal worden gebracht, waarbij het lijk direct werd geofferd – of levend, indien mogelijk, zodat God er op zijn gemak mee kon spelen. Het feit dat Marcus begraven was, leek slordig.

Het kostte me niet veel tijd om me een weg naar hem toe te graven, waarbij ik mijn blote handen en klauwen gebruikte om de losse aarde omhoog te wrikken. De kist was een gewoon houten exemplaar, zonder opsmuk. Op het moment dat ik het deksel omhoog trok, drong de stank van formaldehyde mijn neus binnen. Marcus was begraven in een goedkoop pak en zijn jeugdige gezicht was verwassen door de hoeveelheid make-up die erop was aangebracht.

‘Wakker worden.’ Ik trok hem over mijn schouder en kroop uit het graf, waar ik hem naast de hoop aarde dumpte die ik net had uitgegraven. ‘Geef me een minuutje, vriend. Je moeder mag niet weten dat het graf van haar zoon ontheiligd is.’

Ik vulde snel het graf weer op en ging toen, met het lijk over mijn schouder, op weg richting White Pine. Het bosgebied, en de mijnschacht die erin lag, was vlot te bewandelen, maar onhandig met Marcus op mijn rug. Toch verkoos ik rennen door de bomen met een lijk boven mijn betonnen gevangenis.

Het spookuur naderde toen ik White Pine bereikte. Het begon te regenen en Marcus stonk met de seconde erger. Maar naast zijn stank en de geur van natte aarde kon ik rook ruiken. Een vreugdevuur ergens in het bos.

Diep tussen de bomen en een eindje de heuvel op, vond ik Kent en zijn vrolijke bende die me bij de vlammen stonden op te wachten.

Ze hadden allemaal hun witte mantels aangetrokken en

hertenmaskers opgezet. Minstens twee dozijn van hen waren verspreid tussen de bomen, zachtjes pratend onder zwarte paraplu's. Het was geen wonder dat dit stadje overspoeld werd met waarnemingen van veronderstelde fabelwezens. Dankzij Kents kleine sekte, die zichzelf Libiri noemde, had bijna de hele bevolking van Abelaum wel een fantastisch verhaal over het zien van een monster in het bos.

Ze hadden het niet helemaal mis. Ze zagen monsters, maar van de menselijke soort.

De enige die niet in uniform was, was Everly, de bastaarddochter van Kent Hadleigh. Everly was een paar maanden ouder dan haar halfbroer en -zus, Victoria en Jeremiah, en ze was blond, tenger en gekleed in haar gebruikelijke zwarte outfit. De jonge heks zag er doodsbang uit en toen haar blauwe ogen op mij vielen en op het lijk dat ik bij me had, leek het alsof ze moest overgeven.

'Broeders, zusters, het offer komt,' sprak Kent met een bizar theatrale stem toen hij voor zijn groep ijveraars stond, ergens tussen een vuur-en-zweerprediker uit het Zuiden en een kleuteronderwijzer die lijken in zijn tuin liet begraven. Die stem werkte op mijn zenuwen, net als de manier waarop hij met zijn vingers naar me knipte en naar de grond bij Everly's voeten wees. 'Hier. Leg hem neer.'

Ik liet Marcus onvoorzichtig aan de voeten van de jonge heks neerploffen en een flikkering van pijn trok over haar gezicht. Had ze hem gekend? Een medestudent aan de universiteit misschien? Of was haar hart plotseling week geworden toen al haar vaders gepreek over de schoonheid van de dood een heel lelijke realiteit werd?

'Trek zijn kleren uit,' zei Kent, dus ik kleepte het lijk prompt uit en scheurde het goedkope pak als papier aan stukken. Toen zijn borstkas blootlag, ontdekte ik de wonden die geen enkele hoeveelheid mortuarium-make-up had kunnen bedekken; meerdere steekwonden waren lukraak over zijn borstkas verspreid en daartussen stonden de lijnen en runen van het offer.

Rommelig. Erg rommelig. Ongepland, als ik moest raden. Spontaan zelfs.

Ik trok een wenkbrauw op naar Kent, in een stille vraag

waarvan ik wist dat hij die niet zou beantwoorden. Hij knikte krachtig naar Everly en de jonge heks, die er lijkbleek uitzag, knielde en begon de striemen op Marcus' borst te onderzoeken.

'Ze zullen werken,' zei ze uiteindelijk. Ze kwam haastig overeind en wendde haar ogen af van het lichaam. 'De tekens zijn grof maar efficiënt.' Haar ogen flikkerden tussen de menigte in een kort moment van zorg. Ze dacht dat wat ze zei beledigend kon zijn, en belediging kon gevolgen hebben.

'Heel goed,' zei Kent zacht. En toen, luider, weer een en al theater: 'We hebben lang op deze dag gewacht, mijn kinderen. Lang heeft de Diepe hierop gewacht, gewacht met volkomen geduld en genade. Vandaag gaat de eerste van drie naar Zijn diepten. Mogen er nog twee volgen.'

'Mogen er nog twee volgen,' mompelde de menigte, behalve Everly, wier lippen een dunne, harde lijn op haar mooie gezicht vormden.

'Dienaar, draag het offer naar de mijn,' zei Kent. *Dienaar*. Godverdomme. Ik wilde hem de mond snoeren met zijn eigen tong. 'Jeremiah zal je vergezellen. Dit offer is aan hem.'

Een figuur stapte naar voren, stinkend naar bodyspray. Jeremiah, natuurlijk. Deze rommelige, ongeplande, absolute mislukking van een offer was allemaal te danken aan Kents lieve zoon. Ik rolde met mijn ogen, maar trok de naakte Marcus van de grond en liep zonder Jeremiah iets te zeggen in de richting van de bomen, weg van het vuur.

Jeremiah probeerde voor me uit te lopen, maar ik hield mijn tempo net snel genoeg zodat hij dat niet kon. De jongen had nog minder geduld dan zijn vader.

'Rustig aan, Leon,' zei hij. 'Of ik zweer je dat ik pap de volgende keer je ballen eraf laat rukken.'

'Rustig, rustig.' Ik schudde mijn hoofd, maar vertraagde. Ik zou de klootzak laten leiden, hem laten genieten van zijn kleine momentje van macht. Staren naar zijn achterhoofd liet me tenminste fantaseren over het openbreken ervan. 'Dus deze is van jou? Had je wat problemen met hem?'

'Die klootzak probeerde weg te rennen,' zei hij en hij lachte duister. 'Hij kwam niet ver. Gilde als een speenvarken. Ik denk

dat ik begrijp waarom je zo graag moordt, Leon. Het geeft een verdomde kick.'

Ik knarste met mijn tanden. 'Denk maar niet dat je de dood begrijpt na één slordige moord. Wacht maar tot je God wakker wordt. Het zal je een ding of twee leren over de dood.'

Ik weet zeker dat hij me graag had teruggepakt, maar we waren er. Daar, in de schaduw van de bomen, lag de White Pine-mijnschacht. De ingang was al bijna een eeuw dichtgetimmerd en het gebeitsde hout was bedekt met talloze runen: sommige gegraveerd, sommige geschilderd, sommige gebrandmerkt. Aan een gebroken ketting bungelde een metalen bordje met de tekst:

LET OP: OPEN MIJN. NIET BETREDEN.

De grond was bemost en rond de opening van de schacht groeiden talrijke witte paddenstoelen.

De grond zelf trilde. De bomen waren onrustig. Een vreemde geur, zoals van diep water en rottende algen, doordrong de lucht. Ergens diep in die overstroomde tunnels onder onze voeten was een oude God zich aan het roeren.

Ik was niet snel bang, maar ik rilde toch.

'Nou, alsjeblieft.' Ik duwde Marcus in Jeremiah's armen, die met een kreet achteruit sprong en de arme Marcus in de modder liet ploffen.

'Wat is er in hemelsnaam mis met jou?' Zijn stem schoot de hoogte in. Hij klonk niet meer zo verwaand. 'Dat wil ik niet aanraken!'

'Het is j^ouw offer.' Ik haalde mijn schouders op. 'Wil je echt dat een demon jouw offer aan de Diepe opeist door hem erin te gooien?'

Jeremiah aarzelde, zijn ogen dwaalden heen en weer tussen het lijk en de mijn. Hij schraapte zijn keel en slikte. Het kon me echt geen reet schelen hoe dat verdomde lijk daar terecht kwam, maar als ik de kans had om Jeremiah bang te maken, dan nam ik die.

Uiteindelijk, met een kreun van walging, trok Jeremiah Marcus in zijn armen; geen gemakkelijke taak, aangezien de

dode man bijna even groot was als hij. Hij sjokte naar de mijn en stopte net buiten de ingang, turend in de volslagen duisternis daarachter.

Hoe erg zou ik lijden als ik hem gewoon naar binnen duwde? Twee offers voor de prijs van één. Kent zou het als een koopje moeten beschouwen.

Maar ik verzette me. Wraak zou ooit komen.

Of de Diepe zou wakker worden en me eerst doden.

Met een grom gooide Jeremiah Marcus neer in de duisternis. Zijn lichaam raakte de grond met een plof en er was wat geschuifel terwijl hij rolde, gevolgd door een plons toen hij het water in de ondergelopen tunnel raakte. De geur van zeewater werd sterker en de wind wakkerde aan, waardoor de dennennaalden boven me ratelden. Mijn maag draaide onaangenaam om en Jeremiah strompelde snel terug de mijn uit, terwijl hij zijn handen aan zijn mantel afveegde. Hij zei geen woord tegen me en marcheerde gewoon de heuvel af.

Ik bleef even staan, starend in de duisternis. Mijn tenen krulden bij het gerommel beneden en mijn schedel trilde van de kracht ervan. Morgen zouden de getijden hoog zijn. Deze bomen zouden beginnen aan het lange, langzame proces van hun wortels uit de aarde omhoog proberen te trekken, alsof ze konden wegvluchten van dat wat beneden zo fóút aanvoelde.

Toen, vanuit de duisternis, klonk er gehuil. Als de schreeuw van een vos, maar dan zo'n gekwelde kreet dat mijn nekharen overeind gingen staan.

Het was tijd om te vertrekken. Daar had ik nu geen zin in. Nooit.

De God was niet het enige wat wakker werd.

LEON

Ik heb mijn reputatie onder magiërs niet voor niets gekregen: één verkeerde beweging en je bent dood. Ze noemden me de Doder, en moorden is waar ik het beste in ben. Behalve bij haar. Degene die ik had moeten vermoorden... want dat heb ik niet gedaan. De sekte die mij ooit controleerde, wil haar hebben, en ik ben niet van plan mijn nieuwe speeltje aan hen te verliezen.

RAE

Ik heb altijd in het bovennatuurlijke geloofd. Jagen op geesten is mijn passie, maar het oproepen van een demon was nooit onderdeel van het plan. Monsters zwerven door de bossen en iets eeuwenouds – iets kwaadaardigs – roept mijn naam. Ik weet niet wie ik kan vertrouwen, of hoe diep deze duisternis gaat. Het enige wat ik weet, is dat mijn enige kans op overleven de demon is die me stalkt en hij wil niet zomaar mijn lichaam... Hij wil mijn ziel.

ISBN 978-94-6440-832-4

9 789464 408324 >

 SVM
PUBLISHING

 [SVM PUBLISHING](#)

 [SVM PUBLISHING](#)